

Άριθ. Πρωτ. 322

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 2024

Πρός
τόν Ἱερό Κληρο, τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τούς εὐσεβεῖς Χριστιανούς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεῤῥας Μητροπόλεως

Ἀδελφοί μου,

Χριστός Ἀνέστη!

Μέσα στή συνεχή ροή τοῦ χρόνου, ἔρχεται γιά ἀκόμη μία φορά ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, νά δώσει στή ζωή τοῦ καθενός μας, τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, πού τόσο ἔχουμε ἀνάγκη ὡς ἄνθρωποι ἰδιαίτερα τούτη τὴν περίοδο. Ὁ Χριστός μὲ τὴν Ἀνάστασή Του ἔβαλε τὸν ἄνθρωπο σὲ μιὰ ἄλλη προοπτική. Τοῦ ἔδωσε τὴν δυνατότητα νά ὑπερβαίνει τὸν ἑαυτό του, χωρὶς νά καταργεῖ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του. Κατέβηκε ὁ Ἰδιος στὸν Ἄδη, γιὰ νά μπορούμε στή συνέχεια ἐμεῖς νά μὴν εἴμαστε δέσμιοι τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄδη. Κατεβαίνει ὁ Χριστός στὸν "προσωπικό μας Ἄδη", δηλαδή στήν καρδιά τοῦ καθενός ἀπὸ ἐμᾶς, πού κρύβεται ἐκεῖ ὁ φόβος, ἡ ἀνασφάλεια, ἡ ἀπιστία, ἡ πίστη στὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ στὸν ἑαυτό μας.

Ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐπισημαίνει ὅτι ἡ ζωή μας ὡς χριστιανῶν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν ἰσχυρὴ "ἐπιθυμία τῆς σάρκας" (Α' Ἰω. 2,16), τὴν "ἀλαζονεία τοῦ βίου" (Β' Τιμ. 3,2) καὶ κυρίως τὴν ἔξαρση τοῦ δικαιοματισμοῦ. Τὴν καλύπτει ἐπίσης τὸ πνεῦμα τοῦ φόβου καὶ τῆς γενικῆς ἀπόγνωσης. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σήμερα ἔρχονται συχνὰ ἀντιμέτωποι μὲ τὰ τυραννικά οἰκονομικά ἀδιέξοδα, τίς ἀρρώστιες καὶ τὴ σύγχυση τοῦ νοῦ. Ἔτσι, ἀναζητοῦν ἀναψυχή σὲ ὑποκατάστατα πού τούς ἀποξενώνουν περισσότερο ἀπὸ τὸν Θεό.

Πλησιάζοντας στὸν Πανάγιο Τάφο τοῦ Χριστοῦ "*Λίαν πρῶτὴ τῆς μιᾶς Σαββάτων*", ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, προβληματίζονταν γιὰ τὸ ποιός θὰ ἀπεκύλιε τὸν λίθο ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ μνημείου. Αὐτὲς τίς ἡμέρες ἀναρωτιόμαστε κι ἐμεῖς, γιὰ τὸ ποιός θὰ ἀποκυλίσει ἕναν ἄλλον βαρὺ καὶ μέγα λίθο ἀπὸ τὴν ζωή μας, πού ἀκούει στὸ ὄνομα ὑλιστικὸς πολιτισμὸς, ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐπιβίωση καὶ καθημερινὲς ἀντιξοότητες. Ἄν, παρατηρήσει, ὅμως, κανεὶς λίγο πιὸ προσεκτικά, αὐτὸν τὸν ὑλιστικὸ τρόπο ζωῆς θὰ διαπιστώσει, ὅτι τὰ γενεσιουργὰ του αἷτια, βρίσκονται μέσα στὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς. Κύριο αἷτιο τῆς κατάστασης αὐτῆς εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς πού ἐπιλέξαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι γιὰ τὸν ἑαυτό μας. Ἡ ἀγωνία μας δηλαδή, καὶ ἡ λαχτάρα μας, νά τὰ ἔχουμε ὅλα, νά τὰ γευτοῦμε ὅλα, νά τὰ ἀπολαύσουμε ὅλα, ὄχι μόνο αὐτὰ πού μπορούμε καὶ φτάνουμε, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα πού εἶναι ἀπόμακρα. Ἔτσι, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νά διερωτώμεθα, γιὰ τὸ ποιός θὰ ἀποκυλίσει τὸν πνευματικὸ λίθο πού σκέπασε τὴν καρδιά μας, ψάχνουμε νά βροῦμε, ἔξω ἀπὸ ἐμᾶς, τί εἶναι αὐτὸ πού θὰ ἀπαλύνει τὸν πόνο, πού ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δημιουργήσαμε στὸν ἑαυτό μας, μὲ τὸν τρόπο πού ἐπιλέξαμε νά ζοῦμε.

Ὁ Χριστός, μὲ τὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασή Του, ἔχει νὰ προτείνει στὸν ἄνθρωπο, πὺ θέλει νὰ ξεφύγει ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀδιέξοδη κατάσταση, "ὁδοῦς σωτηρίας". Αὐτὸ πὺ ἀπαιτεῖται σὲ πρώτη φάση, εἶναι νὰ ἔχει διάθεση ὁ ἄνθρωπος νὰ θεραπευθεῖ ἀπὸ τὰ πάθη του. Νὰ θεωρήσει, ὅτι αὐτὸς ὁ ἐσωτερικὸς τρόπος ζωῆς, πὺ ἐκφράζεται βέβαια καὶ ἐξωτερικά, εἶναι λανθασμένος, ἀφοῦ χωρίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ τὸν ἀποξενώνει ἀπὸ τὸν συνάνθρωπο. Στὴ συνέχεια, πρέπει νὰ κατανοήσῃ ὅτι γιὰ τὴν κατάσταση αὐτὴ ἔχει καὶ ὁ ἴδιος εὐθύνη, τὴν ὁποία, θὰ πρέπει νὰ ἀντικρίσῃ κατάματα μὲ θάρρος καὶ πνευματικὴ ἀνδρεία. Ἄν ἐφαρμόσῃ τὰ παραπάνω καὶ συμμετάσχῃ ταυτόχρονα στὴ μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας θὰ διαπιστώσῃ τότε, ὅπως ἄλλοτε οἱ μυροφόρες ἐκεῖνες γυναῖκες, ὅτι "ἀποκεκλύσται ὁ λίθος" καὶ ἄς ἦταν μεγάλος, καὶ ἔκλεινε ὄχι μόνο τὴν καρδιά, πὺ ὡς ἄλλη θύρα τοῦ μνημείου παρέμενε κλειστὴ καὶ ἀφώτιστη, ἀλλὰ σκέπαζε καὶ ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξή μας.

Μὲ βάση αὐτὴ τὴν πίστη καὶ τὴν ἐμπειρία, μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ υπερβεῖ κάθε ἀδιέξοδο, καὶ νὰ ἀτενίσῃ τὸ μέλλον μὲ ἐλπίδα. Ἡ Ἐκκλησία προτείνει ἕναν τρόπο ζωῆς πὺ δὲν ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο ἀπλὰ σὲ βαθιὰ γνώση τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ σὲ βαθιὰ μετάνοια καὶ διόρθωση γιὰ τὸν τρόπο πὺ εἶναι τοποθετημένος γιὰ ὅλα τὰ πράγματα πὺ τὸν ἀφοροῦν. Αὐτὸς ὁ τρόπος οὐσιαστικὰ εἶναι ὁ μόνος πὺ μπορεῖ νὰ ἀντιταχθεῖ ἀποτελεσματικὰ στὴ φθορὰ καὶ ἐρήμωση πὺ ἐπικρατεῖ τὰ τελευταῖα χρόνια.

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, τῆς ἐκούσιας κατάδυσης στὸ βάθος τῆς καρδιάς μας, μὲ πραγματικὴ συντριβὴ μετανοίας μπορεῖ νὰ νικήσῃ ὁ πιστὸς κάθε ἄλλη ὀδύνη καὶ πειρασμὸ καὶ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κραταιότερη ἀπὸ τὸν θάνατο, ὅμοια μὲ Ἐκεῖνον ὁ Ὁποῖος "ἐπάτησε θάνατον τὸν θάνατον". Ὁ, τι γίνεται ἐκούσια καὶ χάρις τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ἐμπνέεται ἀπὸ θεία σοφία καὶ ὀδηγεῖ στὴν αἰώνια νίκη. Ἡ νίκη αὐτὴ ἀναδεικνύει τὸν ἄνθρωπο ὑπερκόσμιο, ὅμοιο μὲ τὸν Χριστό, πὺ μὲ τὴν ἄκρα ταπείνωσή Του νίκησε τὸν κόσμον.

Εὐχόμενος πρὸς ὅλους πατρικὰ αὐτὴ τὴ νίκη, ἀναστάσιμα ἐναγκαλίζομαι ὅλους σας, προσφέροντας σας τὸν μοναδικὸ χαιρετισμὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ἐγκάρδια σὰς εὐχομαι ὑγεία, δύναμη, ἀντοχὴ καὶ κάθε εὐλογία ἀπὸ τὸν Σωτῆρα Χριστό, τὸν νικητὴ τοῦ θανάτου.

Ἔτη πολλά εὐλογημένα, ἀναστάσιμα καὶ εὐφρόσυνα!

Ὁ Ἐπίσκοπος σας

Ὁ Θεὸς Ἐλεησέτω ἡμᾶς πάντοτε

† Ο ΘΗΒΩΝ, ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΥΛΙΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ